

RETRATS DEL NATURAL
ANA CRISTINA WERRING MILLET
CANTANT

(127)

MANOLO GARCIA

Se sent una 'chanson'

TONI VALL
BARCELONA

A la seva preciosa *Dis, quand reviendras-tu?* Barbara canta a un amor llunyà i distant, es pregunta quan tornarà on és ella perquè es mor de ganes de tornar-lo a veure. La va escriure a París mentre esperava que el seu amant, resident a Abidjan –llavors era la capital de la Costa d'Ivori–, volgués visitar-la i apaivagar així el mal d'amor que la corcava. Quan la va tenir enllestida li va trucar per telèfon i l'hi va cantar. Poques hores després, ell va arribar a París. Aquesta història ajuda a entendre la cançó que potser resumeix més bé l'esperit creatiu de la seva autora, veu imprescindible de la *chanson*, evocadora de mons interiors profunds i apassionats, coetània de Brel i Brassens, influenciada per Trenet, posseïdora d'una sensibilitat extrema i una veu prodigiosa que Guillermina Motta i Maria del Mar Bonet ens han fet sentir en català. La història de la cançó me l'explica l'Ana Cristina Werring, admiradora acèrrima de Barbara. Conèixer la cantant profundament li va canviar la vida ja fa molts anys, la va impulsar a cantar-la, a sentir-se realitzada fent-ho i, el més fort de tot, a necessitar-ho.

Un diumenge de cada mes al migdia –avui toca!– l'Ana actua al Mercantic de Sant Cugat i en el seu repertori combina els temes rítmics i amb *swing* amb els més íntims i introspectius, els de Brel, Moustaki, Gainsbourg i Barbara, esclar. L'acompanya al piano el seu amic Arrigo Tomasi. Ja no toca la guitarra però encara la té presidint la seva sala d'estar, tranquil·la i en pau, on em parla de les seves actuacions, de les ganes que té de continuar cantant, de seguir recol·lectant aplaudiments i escalf. No ha perdut la força, la seva veu proposa els matisos i les inflexions, l'ànima fa tota la resta. I la memòria no para. Li agraeixo que hagi volgut exprèmer-la per relatar-me el trajecte fet.

De pare noruec i mare catalana, va néixer a la Barcelona de la immediata postguerra del 1941. A l'Escola Suïssa ja cantava al cor, era el que més li agradava, encara que confessa que de manera inconscient. El lied, Schumann i Schubert li alimentaven el gust i el criteri sense saber-ho. Un aparatós accident de moto amb el seu pare la deixa tres mesos al llit, un temps que li serveix, gràcies a les visites d'una amiga amb qui pot cantar, per entendre millor el paper curatiu i realitzador de la música. Als divuit anys i amb la guitarra que li regala el seu pare, se'n va a classes particulars. No en sap de música, però l'aprenentatge

Orígens
De pare noruec i mare catalana, ja cantava al cor de l'Escola Suïssa

Impuls
Joan Manuel Serrat l'anima a traduir i a adaptar les cançons de Barbara

camina sol i flueix amb força desfermada. Uns amics dels seus pares li fan llavors aquella descoberta que li canvia la vida: les cançons de Barbara, una artista que al país del costat fa encendre els llums de tota una generació.

“Ella escrivia i cantava tot el que jo pensava i que també m'agradaria escriure i cantar”, relata sincera. Una amiga li va enviar dos discos de la cantant i ella sola es va estudiar les lletres i els acords fins a aconseguir reproduir-los a la guitarra. En paral·lel a aquesta passió, la vida la porta a enamorar-se, casar-se, tenir un fill i separar-se. Més enllà dels seus desitjos i somnis, les obligacions familiars la porten per altres camins laborals. Dominar diversos idiomes li permet treballar com a secretària i també prova sort en el món de la representació de joieria. Però, per descomptat, mai perd de vista la cançó, sempre està disposada a regalar petits recitals a casa d'amics i coneguts.

El Canadà i el retorn

En una d'aquestes ocasions coneix Joan Manuel Serrat, que, encantat amb la seva veu, l'anima a traduir i adaptar les cançons de Barbara al català. Ella li fa cas però una conjunció de casualitats i infortunis fa que mai qualli el projecte d'enregistrar-les. Ella marxa per amor al Canadà, es casa per segon cop i s'hi està nou

anys. Allà estudia per a mestre de francès i continua cantant, sempre cantant. De tornada a Barcelona, treballa en l'organització dels Jocs Paralímpics del 1992 i es torna a ajuntar amb Alfonso de Vilallonga pare, amb qui l'uneix una gran amistat i amb qui desfila un potent repertori de cançó mexicana. Són els anys de naixement i creixement del Círcol Maldà, fèrtil racó de poesia i creativitat al cor de Ciutat Vella.

Rememora aquells anys amb enyorança i un intangible de tristesa en recordar que en menys de dos mesos van morir Vilallonga i Barbara, presències fonamentals de la seva vida. Però després de dos anys sense cantar, aconsegueix refer-se i basteix el seu homenatge particular a la cantant que més inspiració li ha proporcionat. Del 1999 al 2006 actua regularment a Luz de Gas, també al festival de teatre de Sitges, al Grec i a l'inoblidable *12 canten Brel* del Lliure.

L'Ana Cristina Werring té un nom sofisticat i glamurós, una veu privilegiada i una tenacitat perenne. Vol reprendre el seu recital de Barbara. Aquella fletxa de quan era jove encara la porta clavada i ben clavada. Per què hauria de deixar de fer el que més li agrada del món? Quin sentit tindria deixar de preguntar-se quan tornarà l'amor llunyà, quan es calmarà el neguit de la distància? —